צווייטער טייל

א חתונה

אַ שטעטעלע.
דריי שטיבער.
אַ קוימען, אַ טויער, אַ טאָפּ.
מיט אַמאָל — אַ חתונה אין שטעטל.
דריי פענסטער.
שטעקעלאך פון קלאַנגען.
אַ רויך.
אַ בעל עגלה.
אַ איד עסט וועטשערע.
אַ מיידל אַליין.
אַ בחור מיט אַ מיידל.
אַ פאַרליבט פּאָרל.
מאַן און ווייב.
צוויי אידן טרינקען לחיים.
נאָך צוויי אידן טרינקען לחיים.
נאָך צוויי אידן טרינקען לחיים.
נאָך צוויי אידן טרינקען לחיים.
ווייבער טרינקען לחיים.
צו באַדעקנס.
דריי אידענעס ווייגען.
איין אידענע טראַכט.
דער בדחן.
דריי שלוחים.
פעטער משה טאַנצט.
די מומע באַסיע טאַנצט.
רבקה די אַלמנה טאַנצט.
אַן אַלט זיידעלע טאַנצט.
אַלטע באָבעס טאַנצן אויך.
איבער דער חתונה.
לבנה.

(פּראָלאָג).

אַ שטעטעלע

אינמיטן וועלט אויף אַ פעלד — אַ שטעטעלע.

שטיבער, וואָס שטייט איר דאָ?
מענטשן זיינען דאָ — זיינען מיר דאָ.

מענטשן, וואָס טוט איר דאָ?
אונזער היים איז דאָ...

אַ דאַך פון שטרוי.
אַ דאַך פון שינדלען.
אַ דאַך פון טשערפּעס.
אַלע דעכער — סקאָס
אַראָפּ.

טריב,
טרויעריק.
יעדער אַראָפּ — איז טרויעריק.

יעדע הויז — אַליין.
אַוועקגעשטעלט — שטייט עס.
וואוהין זאָל עס גיין.
ווייטער איז דען בעסער?

דריי הייזער

אַן אַלטע הויז. —
אָנגעשפּאַרט אויף קוליעס.
איינגעבויגן.
הכנעה׳דיק.
וואָס קען מען זיך העלפן ?

אַ יונגע הויז. —
שטוינט :
טאַקע ?
אַזוי וועל איך ווערן ?

אַ מיטליאָריקע הויז. —
אַ פּאַריכטע.
אַריינגעשטעלט אַ נייעם פענסטער —
קוקט די הויז קאַסאָקע,
אויףביידע שטיבער מיט אַמאָל.
און לאַכט און וויינט.

אַ קוימען, אַ טויער, אַ טאָפּ

אָט אַ קוימען.
ליגט ער אויפ'ן דאַך.
איבערגעקערט. —
ליג.

אָט אַ טויער.
היינגט ער איינגעבויגן.
נאָר אויף איין זאַווסיע. —
היינג.

אָט אַ טאָפּ.
אַמאָל געווען אַ טאָפּ.
געטומלט.
געקאָכט.

שוין.
אָפּגעטומלט.
אָפּגעקאָכט.
צעבראָכן. —
ליגט ער אויף דער ערד.
צוריק אַהיים.
צו דער מאַמען.

אַלעמענס מאַמע.
אַלעמענס היים.

אַ טאָפּ.
אַ שטוב.
אַ מענטש.
אַלע — איינס.
איין — סוף.

מיט אַמאָל — אַ חתונה אין שטעטל

פידל.
פלייט.
טראָמפּייט,
פּויק,
פריילאכע קולות.

צוויי מענטשן ווילן ווערן איינס —
דרייט מען זיך.

אין א הויז אַ חתונה —
דאָס גאַנצע שטעטל פרייט זיך.

דריי פענסטער

איינער א פענסטער.
אַ ברייטער.
אַ בייזער.
אַ פענסטער באַלעבאָס.
קוקט ער מיט אַ באַס:
היינט ביי אונז אַ חתונה!

אַן אַנדער פענסטער.
אַ שמאָלס.
אַ לאַנגס.
אַ פענסטער־זי.
אַ קאָקעטקע.
קוקט זי מיט אַ קוויטש:
היינט ביי אונז אַ חתונה!

אַ קליין פענסטערל.
קוים וואָס סע קוקט.
באַרימט זיך:
הייט ביי אודז אַ האַסיע!

שטעקעלאך פון קלאַנגען

שטעקעלאך פון קלאַנגען
שפרינגען
און פויקן אויף די דעכער
און וועקן אויף די שטיבער:
שטיבער!
היינט ביי אונז
אַ! אַ! אַ! אַ!
אַ חתונה!

אַ רויך

פון אַ קוימען —
טאַנצט אַרויס אַ רויך
און צעפּליט זיך אין דער הויך
מיט אַ בשורה צום הימל:
הימל!
היינט ביי אונז אַהאַ! אַהאַ! אַ חתונה!

אַ בעל עגלה

אַ בעל עגלה
פאָרט אַהיים מיט זיין פערד און וואָגן
באַרג
אַראָפּ.

שרייען די שטיינער אונטער אים:
באַל
באַל
באַל
באַל
באַלד...

עפנט זיך דער טויער מיט אַ קוויטש
אַזוי ווי אַ מויל ווען סע געניצט:
היי————————————נט
ביי אונז אַ חתונה!

אַ איד עסט וועטשערע

אַ איד עסט וועטשערע.
ביי זיך אין דער היים.
אַ פשוט'ע זופּ.

היינט ביינאַכט איז די זופּ —
אַ מחיה!

דאָס פענסטער איז אָפן.

פרייליכע קולות פון דער חתונה,
לויפן דורכ'ן פענסטער,
און טאַנצן אריין אין —
טעלער אריין.

אַ מיידל אַליין

אַ מיידל ליגט אויפ׳ן בעט.
איינגעגנורעט אין אַ שאַל.

אַלע פרייען זיך —
איר איז אומעטיג.

ערגער נאָך פון אַלע נעכט.

אַלע האָבן חתונה.

ווען וועל איך ?

ווי אַזוי וועט ער אויסזען ?

פון וואַנען וועט ער קומען ?

אפשר וועט קיינער ניט קומען ?

יאָרן גייען אַוועק.
לאָזן איבער שרעק.
איין אַליין.

אַ בחור מיט אַ מיידל

אַ בחור מיט אַ מיידל שפּאַצירן.
ווייט אַוועק פון שטעטל,
און ריידן...

פון ביכער,

פון דער ווייטער וועלט,

פון נייע צייטן. —

אָבער דאָס אַלטע קול פון דער חתונת
שרייט זיי נאָך:
גייט! גייט!
איך וועל אייך דעריאָגן!

אַ פאַרליבט פּאָרל

אַ פאַרליבט פּאָרל —
אין אַ גאָרטן.
צווישן בוימער.
שטילערהייט.
געהיים.

היינט —
נאָענט.
נענטער.

אַ חתונה אין שטעטל. —
פלאַטערט.
לייטערט.
לינדערט...

קלאַנגען —
גלעקעלאך.
גליקעלאך.
פליענדיקע פריידעלאך.

ליכטיקע ליגנדלאַך —
צויבערן.
ציען.
צערייצן.
צעפּלייצן.

נישטאָ קיין זינד אין זינד! —

זינד — איז זיין.
זיסער פּיין.
געזאַנג.

צווײ אין צוואַנג — איין באַנג.
צווײ פריינד — איין פרייד.
צווײ — איינסן.

גלידער —
גליען.
בליען.
גלעטן.
בעטן.

מ׳האָט — און מ׳בעט.
מ׳טוט — און מ׳ביינקט.

מ׳ווil.
בעסער.
הייסער.
איינסער.

נישטאָ בעסער.
נישטאָ הייסער.
נישטאָ איינסער.
נאָר ווי מען דאַרף...

אַ צעציטער.
אַ צעצערטל.
אַ צעצאַפּל.
אַ צעפּלאַפּל:
אַ — אַ— אַ— אַ— אַ—

ס׳איז זיי היים — און זיי ציטערן.
ס׳איז זיי גוט — און זיי ווילן וויינען.

זיי האָבן נאָך קיינמאָל נישט חתונה געהאַט.

מאַן און ווייב

מאַן און ווייב — גייען אין — שטעטל...
הענט — אין אַרבל.
קעפּ — אַראָפּגעלאָזט.

ער———————————פאַראויס.
זי —— נאָך אים.
—————————————— אַהיים.

נישט פאַרליבט.
נישט צוקריגט.
גאָר — נישט.

די חתונה באַגלייט זיי מיט באַדויערן

אויף דער חתונה.

צוויי אידן טרינקען לחיים

לחיים !
גאָט זאָל העלפן,
מיר זאָלן טאַקע ווי זאָגט מען.

— צוויי שוואַכע אידן האָבן נישט קיין פּרנסה
און האָבן טעכטער.
זיפּצן ביידע טאַטעס
און קוקן זיך אין די אויגן.

פון יעדן טאַטע קוקט אַרויס זיין הויזגעזינט.

ווייב און קינדער האָפן אויף זיין פּלייצע,
אויף די קנייטשן אין זיין שטערן ;
טאַטע, טו זיך אָן א כח.
טראַכט עפּעס צו.
זעסט דאָך.

איין איד :
גאָט זאָל העלפן,
מיר זאָלן טאַקע, ווי זאָגט מען.

צווייטער איד:
ווי זאָגט מען טאַקע עפּעס אַזוי...
אַז מיר זאָלן טאַקע, ווי זאָגט מען...

ביידע אידן מיט אַמאָל: —
צעווינן זיך,
צעזיפּצן זיך,
צעזאָגן זיך אויפס'ניי:
גאָט זאָל טאַקע העלפן...
עפּעס טאַקע אַזוי, ווי זאָגט מען...

צוויי אידן זיינען אַריינגעפאַלן אין אַ בלאָטע פון בקשות
און טאָפּטשען זיך אין איר.

צוויי רעכטע הענט האָבן זיך פאַריגלט,
און הוידען זיך.

זיי מיינען שוין אַזוי צו פאַרבלייבן...

צו וואָס זיך דרייען אין אַליין?
אין צווייען איז שטאַרקער...

די קעפּ שאָקלען זיך אויף יאָ:
מסכים.

נאָך צוויי אידן טרינקען לחיים

קורץ און שאַרף:
גאָט זאָל העלפן —
ביי קינדער,
ביי אייניקלאַך,
ביי אור-אייניקלאַך,
און ביי...

מענטשן ווילן אָן אַ סוף...
עס זאָל זיך ציען און ציען
מיט זיי אינאיינעם
אייביק.

נאָך צוויי אידן טרינקען לחיים

ביידע בעלי־עגלות.
ביידע חסידים.

האָבן שוין געטרונקען עטליכע מאָל.
טרינקען נאָך אמאָל.

איין בעל עגלה
באַדויערט מיט'ן קאָפּ און זיפצט:
דער רבי האָט געזאָגט —
אַ מענטש איז ניט מער פון אַ בהמה.
פאַרשטעהסט?
מסתמא האָט ער געמיינט —
נישט מער פון אַ פערד.

א רבי מיינט מער ווי ער זאָגט.
ער דאַרף נאָר אָנווייזן דעם ריכטיקן וועג.
ווייטער — דאַרפן מיר אַליין דערפאַרן.

ווי מען פאָרט ביינאַכט אין פעלד —
פינצטער.

אַ פּייערל ווינקט פון ווייט.
דאַכט זיך אוים — אַ פייערל אַליין.
מ׳קומט אַהין — אַ פולע קרעטשמע!

צווייטער בעל עגלה —
פאַרגאַפּט.
די אויגן אויסגעגלאָצט.

ער זעט די וועלט:

אַ גאַנצע וועלט מיט איינגעשפּאַנטע פערד.
מ׳שלעפּט.
אַלע מאָל שווערער.

נאָך צוויי אידן טרינקען לחיים

זיי זאָגן שוין גאָרנישט.

וואָס זאָלן זיי זאָגן?
ס׳איז דען צום זאָגן? —
אַ מענטש דאַרף האָבן בטחון
און זיך שטאַרקן.

לחיים!

ווייבער טרינקען לחיים

ווייבער טרינקען נישט.
אַ זופּ, און שוין — שכור.

איין אידענע:
גאָט זאָל העלפן —
און צעוויינט זיך.

אַ צווייטע אידענע:
אַז גאָט העלפט אַ חתונה,
פאַרגעסט מען כאָטש די צרות אויף א ווייל —
און צעוויינט זיך.

אַ דריטע אידענע:
לאָמיר נישט זינדיקן מיט די רייד.
אַ שמחה,
דאַרף מען זיך פרייען —
און כליפּעט.

צו באַדעקנס

די כלה זיצט,
אויסגעפּוצט אין ווייסן.
דער בדחן שטייט אויף אַ שטול.
דער פידלער נעבן אים.
ווייבער — אַרום זיי.
זיפצן.
ריכטן זיך צו וויינען.

דריי אידענעס וויינען

איין אידענע —
האַלט שוין אָנגעגרייט דעם פאַרטוך.

אַ צווייטע אידענע —
וויינט, שוין.
מען מוז עס טאַקע וואַרטן אויפ'ן בדחן?

אַ דריטע אידענע —
זייער אַ גראָבע.
די הענט פאַרלייגט.
שמייכלט.
בעט דעם בדחן מיט די אויגן:

בדחן, נו!
איך וויל שוין וויינען.
פון יעדע זאך האָט זי הנאה —
אפילו ווען זי וויינט.

איין אידענע טראַכט

אַ פערטע אידענע —
נישט זי וויינט,
נישט זי לאַכט.

פאַרטראַכט:

אָט לאַכט מען,
אָט וויינט מען,
אַ חלום.